

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 621/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], advokátkou, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 3Tos/22/2021-969 z 22. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3Tos/22/2021-969 z 22. júla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad podal na Okresnom súde Poprad (ďalej len „okresný súd“) 22. decembra 2020 na sťažovateľa a ďalšie osoby obžalobu pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona. Skutku sa mal sťažovateľ dopustiť tak, že 3. júla 2020 v obci [REDAKOVANÉ] zadovážil igelitové vrečko obsahujúce bielu kryštalickú látku, ktoré následne v osobnom motorovom vozidle odovzdal [REDAKOVANÉ]. Tá časť bielej kryštalickej látky odovzdala vodičovi [REDAKOVANÉ]. Celkovo biela kryštalická látka obsahovala metamfetamín s prímесou metylsulfonylmetánu v množstve zodpovedajúcom minimálne 14 bežným jednotlivým dávkam drogy.

4. V skoršom priebehu konania bol sťažovateľ uznesením okresného súdu č. k. 6Tp/52/2020 zo 7. júla 2020 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Lehota väzby sťažovateľa začala plynúť 3. júla 2020 o 18.15 h.

5. O ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby rozhodol okresný súd postupom podľa § 238 ods. 1 Trestného poriadku uznesením č. k. 6T/90/2020 z 18. januára 2021 tak, že sťažovateľa ponechal vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a súčasne nenahradil väzbu sťažovateľa zárukou za ďalšie správanie sťažovateľa písomným sľubom sťažovateľa, dohľadom probačného a mediáčného úradníka alebo peňažnou zárukou. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú zamietol krajský súd uznesením č. k. 3Tos/1/2021 z 26. januára 2021.

6. Žiadosťou o prepustenie z väzby doručenu okresnému súdu 14. júna 2021 sa sťažovateľ domáhal prepustenia z väzby. Okresný súd uznesením č. k. 6T/90/2020 z 8. júla 2021 predmetnú žiadosť zamietol a súčasne nenahradil väzbu sťažovateľa písomným sľubom sťažovateľa ani dohľadom probačného a mediáčného úradníka. Proti avizovanému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej sa domáha vyslovenia porušenia základných práv obsiahnutých v čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru.

8. Ako vyplýva z obsahu ústavnej sťažnosti, porušenie svojich práv sťažovateľ namieta v prvom rade pre nedôveryhodnosť svedeckých výpovedí, ktorými je odôvodnené väzobné stíhanie. Sťažovateľ argumentuje: *«Skutočnosť, že spoluobč. vypovedajú proti sťažovateľovi, ako aj to, že sa v motorovom vozidle a u obč. našli drogy, v žiadnom prípade, bez akýchkoľvek pochybností nepreukazuje ani dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa, ani jeho vinu, a to ani na účely konania o žiadosti o prepustenie z väzby. V priebehu trestného konania pred súdom nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že sťažovateľ sa skutočne stretol s osobou označenou spoluobč. ako pán, ktorého ona pozná ako osobu predávajúcu drogy. Túto skutočnosť si obč. iba domyslela. To napokon aj potvrdila vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 18.01.2021. Nejde teda o nepochybne preukázanú skutočnosť, čo znamená, že toto ničím nepodložené tušenie obč., ktorá sa priznala k svojej drogovej trestnej činnosti, ako aj k tomu, že dlhodobo drogy užíva (a znaleckým posudkom z odboru psychiatria bola preukázaná jej drogová závislosť), nemôže slúžiť ako usvedčujúci dôkaz. Čo sa týka výpovede obč., ten bol aj znalkyňou z odboru klinickej psychológie – vyhodnotený ako osoba, ktorá má značnú tendenciu javiť sa v lepšom svetle a skresľovať svoju výpoveď tak, aby vyznela v jeho prospech. Zároveň táto znalkyňa vo svojom posudku uviedla, že: „Obaja obžalovaní sú schopní objektívne vypovedať, t. j. výkonovo im v tom nič, v podstatnej miere, nebráni, ale musia aj chcieť, čo súvisí s mierou zaangažovanosti ich osobností.“ (ZP č. 19/2021 zo dňa 30.06.2021, str. 55). Zjednodušene povedané, ak sa títo dvaja spoluobč. rozhodnú, že nebudú vypovedať pravdu, pričom je úplne irelevantné aká pohnútko ich k tomu vedie, tak ju nepovedia. Uvedené platí o to viac v situácii, keď rovnako*

ako sťažovateľ, majú postavenie obžalovaných, k trestnej činnosti sa priznali, čím dosiahli taký právny stav, kedy sa už o ich vine nevykonáva dokazovanie, a teda z ich pohľadu je úplne jedno, čo vypovedajú. Aká je ich skutočná motivácia vypovedať proti sťažovateľovi, ku ktorému nevedie, okrem pochybných výpovedí 2 spoluobč., žiaden iný objektívny dôkaz, sa obhajoba môže len domnievať.» Sťažovateľ avizované argumentačné línie rozvíja aj na ďalších miestach ústavnej sťažnosti a v systematickej nadväznosti poukazuje tiež na nepravdivosť svedeckých výpovedí spoluobžalovaných.

9. V ďalšej sťažnostnej argumentácii sťažovateľ poukazuje na nevykonanie výsluchu ním navrhovaných svedkov, v dôsledku čoho mu mala byť odňatá možnosť efektívnej procesnej obrany. Z ústavnej sťažnosti vyplýva: „Na spochybnenie výpovede obž. ██████ obhajoba navrhla vypočuť 2 svedkov, ktorí sú toho času v Ústave na výkon väzby v Prešove, ktorým sa pri eskorte obž. ██████ pochválila, že ju na výpoveď proti sťažovateľovi naviedol jej obhajca. Súd však zamietol vykonanie tohto dôkazu, pretože údajne nesúvisí s prejednávanou trestnou vecou. Ťažko sa teda môže sťažovateľ efektívne brániť, keď súd mu odníme procesnú možnosť spochybníť údajne usvedčujúcu výpoveď obž. ██████. To má následne ten negatívny dopad, že aj v rozsahu dôvodnosti trvania ďalšej väzby sťažovateľa súdy naďalej primárne vychádzajú z výpovedí 2 spoluobč., ktorým bez relevantných dôvodov pripisujú väčší význam ako skutočne majú.“

10. V nadväzujúcich argumentačných líniách sťažovateľ spochybňuje názor krajského súdu o iracionalite tvrdenia o tom, že on ako všeobecný lekár nevie, akým spôsobom sa droga dostala do jeho tela. Sťažovateľ uvádza: „Skutočnosť, že sťažovateľ je všeobecným lekárom nijako nesúvisí s tým, že nevie uviesť ako sa droga dostala do jeho tela. Sťažovateľ nevie vysvetliť ako je možné, že v jeho moči i krvi boli zistené stopy amfetamínu a metamfetamínu. Je si však istý, že žiadnu drogu vedome neužil.“

11. Sťažovateľ ďalej prezentuje názor o nezákonnosti trestného stíhania, ktoré sa proti nemu vedie. Z ústavnej sťažnosti vyplýva: «V tejto súvislosti opakovane poukazujem na základné zákonné predpoklady väzby podľa § 71 TP. Jedným z formálnych predpokladov je existencia zákonného uznesenia o vznesení obvinenia. Obhajoba trvá na tom, že sledovanie obž. ██████ v OMV ██████ bolo sledovaním v zmysle § 113 ods. 4 TP. Pokiaľ však súd I. stupňa uvádza, že „dôkazy“ získané operatívno-pátracou činnosťou v inej trestnej veci, nebude brať do úvahy (pretože ide o dôkazy nesúvisiace s prejednávanou vecou), je namieste záver, že už uznesenie o vznesení obvinenia proti obž. ██████ bolo vydané bezdôvodne. V uvedenej súvislosti, na margo tvrdenia súdu, že údajne vykonáva iba tie dôkazy, ktoré boli vykonané v prejednávanej trestnej veci, pripomínam, že všetky dôkazy, ktoré boli doposiaľ vykonané, a to od zadržania všetkých 3 obžalovaných, ich osobnej prehliadky, prehliadky OMV ██████, všetky znalecké posudky, pracujú s dôkazmi, ktoré boli zabezpečené po zastavení OMV ██████, ██████ dňa 03.07.2020, ktoré viedol obž. ██████. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 04.07.2020 a priamo odkazuje na dôkazy získané OČTK po zastavení tohto OMV v uvedený deň. Vyplýva to napokon aj z opisu skutku obsiahnutého v obžalobe. Teda tvrdenie súdu, že rozhodovanie v predmetnej trestnej veci nie je založené na dôkazoch týkajúcich sa inej trestnej veci, je nesprávne. Práve naopak, všetky doposiaľ vykonané dôkazy majú pôvod v prvotnom neopakovateľnom a neodkladnom úkone, ktorým (hoci explicitne v uznesení o vznesení obv. uvedené nie je) bolo zastavenie OMV ██████, dňa 03.07.2020. V tejto súvislosti iba pripomínam, že pôvodne bolo uznesenie o vznesení obvinenia vydané

pod ČVS: ORP-500/1-VYS-PP-2019. Až neskôr došlo k zmene čísla prípravného konania na ČVS:ORP-613/1-VYS-PP-2020. I z tejto (podľa súdu i OČTK iba administratívnej chyby) je zrejmé, že toto trestné konanie od počiatku vychádza (nielen formálne kvôli tomu, že vyšetrovateľ založil do spisu i „dôkazy“ z inej trestnej veci, ale aj reálne, pretože práve tieto dôkazy (najmä záznam a prepis záznamu zo sledovania osoby obž. [REDAKOVANÉ] zo dňa 03.07.2020) z dôkazov priamo získaných a zabezpečených po zastavení OMV [REDAKOVANÉ], dňa 03.07.2020, a to bez toho, aby vo veci bol riadne vydaný príkaz na sledovanie osoby obž. [REDAKOVANÉ] v predmetnom OMV. Táto nedôslednosť, spôsobujúca nezákonnosť všetkých následne získaných a vykonaných dôkazov, ako aj nezákonnosť všetkých úkonov trestného konania na ich základe vykonaných, vrátane vznesenia obvinenia a následného vzatia obž. [REDAKOVANÉ] do väzby.»

12. Nasledujúce dôvody ústavnej sťažnosti sťažovateľ upína na nedôsledné vykonávanie dokazovania a hodnotenie dôkazov zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov. Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd hodnotí dôkazy svojvoľne a jednostranne. Pokiaľ ide o dôkaznú situáciu, z ústavnej sťažnosti vyplýva: „Sťažovateľ najmä namieta primeranosť doby väzby, v ktorej je ku dňu spracovania tejto ústavnej sťažnosti už takmer 15 mesiacov. Dôkazná situácia v jeho trestnej veci sa pritom nijako zásadne nezmenila v tom smere, že by došlo k prehĺbeniu prvotných dôvodov, na základe ktorých bol vzatý do väzby. Zmenilo sa nanajvýš to, že všeobecné súdy pri rozhodovaní o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby pridávajú do odôvodnení vlastné špekulácie a údajné dôvody, ktoré nemajú podklad vo vykonanom dokazovaní.“

13. Naostatok sťažovateľ prezentuje právny názor, že hlavným a jediným dôvodom väzby je jeho predchádzajúce právoplatné odsúdenie. Sťažovateľ argumentuje: «Samotné predchádzajúce právoplatné odsúdenie sťažovateľa nesmie byť hlavným, resp. jediným dôvodom väzby, a teda tým konkrétnym dôvodom zakladajúcim „reálnu“ hrozbu pokračovania v trestnej činnosti. K tejto okolnosti, musia pristúpiť ďalšie skutočnosti, ktoré v konkrétnom prípade odôvodňujú túto hrozbu. Teda na vzatie do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP nestačí akási abstraktná potenciálna obava súdu, ale reálne existujúca hrozba, ktorá vyplýva najmä z výsledkov vyšetrovania skutku, ktorý sa kladie sťažovateľovi za vinu. Z odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj z uznesenia súdu I. inštancie, je zrejmé, že hlavným a dá sa povedať jediným dôvodom preventívnej väzby u sťažovateľa, je jeho predchádzajúce právoplatné podmienené odsúdenie za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami. Sťažovateľ bol v čase skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, v skúšobnej dobe a pravidelne, v zmysle rozsudku, absolvoval psychologické poradenstvo a hlásil sa u probačného a mediálneho úradníka, ktorý nad ním vykonával probačný dohľad. Sťažovateľ teda nemal a nemá absolútne žiadnu motiváciu páchať akúkoľvek trestnú činnosť, nakoľko vedel a vie, že v takom prípade by sa mu podmienený trest odňatia slobody premenil na nepodmienený trest. Keďže u sťažovateľa sa pri osobnej prehliadke vykonanej pri zadržaní, dňa 03.07.2020, nenašli žiadne drogy (čo samo o sebe je potrebné hodnotiť ako najdôležitejší dôkaz o páchaní tvrdenej drogovej trestnej činnosti), je vylúčené, aby uňho existovalo „dôvodné“ podozrenie z ich zadováženia, predaja, kúpy či prechovávaní po akúkoľvek dobu, a teda preventívny dôvod väzby v podobe hrozby, že bude akýmkoľvek spôsobom pokračovať v drogovej, či dokonca inej trestnej činnosti, neexistuje. O to menej, že v súčasnosti mu plynie skúšobná doba s probačným dohľadom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa v čase zadržania nachádzal v OMV [REDAKOVANÉ] spolu s ďalšími 2 spoluobž.:

██████████ a ██████████, u ktorých sa našli drogy a ktorí sa k drogovej trestnej činnosti priznali, nie je trestným činom.»

14. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa: ██████████, ██████████, na osobnú slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, písm. c); ods. 3 a 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR porušené boli.

Zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 3To/22/2021-969 zo dňa 22.07.2021 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie. Krajskému súdu v Prešove nariaďuje, aby sťažovateľa bezodkladne prepustil z väzby na slobodu.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podľa argumentačných línií prezentovaných v ústavnej sťažnosti je jej podstatou porušenie základných práv zakotvených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením.

III.1. K sťažnostnej námietke nedôveryhodnosti výpovedí spoluobžalovaných a sťažnostnej námietke stavu dôkaznej situácie:

16. Ústavný súd v prvom rade akcentuje, že do obsahu jeho právomocí nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorá viedla k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby a jej ďalšie trvanie. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní. Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. napr. IV. ÚS 355/2021, IV. ÚS 393/2021).

17. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ opomína fakt, že s hodnovernosťou jednotlivých svedeckých výpovedí sa všeobecný súd vysporiada až pri záverečnom hodnotení dôkaznej matérie, a to tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne. Ústavný súd podotýka, že takáto argumentácia sťažovateľa môže byť relevantnou obranou smerujúcou k spochybnovaniu jeho viny, no v tomto momente je nedostatočná na elimináciu podozrenia v predmetnej trestnej veci proti jeho osobe. Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že dôvodné podozrenia proti sťažovateľovi sú odôvodnené aj avizovanými svedeckými výpoveďami a v tomto momente v žiadnom prípade nepredstavujú finálne hodnotenie dôkaznej situácie (m. m. napr. IV. ÚS 278/2021). Na tomto mieste považuje ústavný súd za potrebné citovať relevantnú pasáž odôvodnenia napadnutého uznesenia: „*Taktiež k posudzovaniu nehodnovernosti spoluobžalovaných ██████████ namietaných obhajobou v súvislosti so závermi znaleckého posudku z odboru psychológie spracovaného na týchto obžalovaných, krajský súd opätovne uvádza,*

že touto skutočnosťou sa budú musieť súdy vysporiadať, ale až pri záverečnom hodnotení všetkých dôkazov ako jednotlivo, tak aj v kontexte s inými vykonanými dôkazmi. Nateraz je ale možné uviesť, podľa záverov zmieneneho znaleckého posudku, že u obž. [REDAKOVANÉ] bola zistená značná tendencia k pozitívnej sebaaprezentácii, teda ku skresľovaniu skutočností vo svoj prospech a sociálne žiadúcemu správaniu. U obž. [REDAKOVANÉ] táto tendencia nebola, vo významnej miere, preukázaná. Vzťah obžalovanej k spoluobžalovanému [REDAKOVANÉ] uvádzala ako pozitívny, presnejšie priateľský alebo kamarátsky, s občasným výskytom dobrovoľného sexuálneho styku medzi nimi. Ani krajský súd nateraz nezistil, aby výpovede týchto spoluobžalovaných boli motivované nejakou pomstou, privodenia trestného stíhania obž. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], snahou zlepšiť svoje procesné postavenie, alebo benefitom, ktorý by im mal byť za to poskytnutý zo strany konajúcich orgánov. Napokon, obž. [REDAKOVANÉ] urobila vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18.01.2021, teda tento výrok je právoplatný a v ďalšom sa bude už len rozhodovať o druhu a výške trestu, príp. uloženia ochranného opatrenia. Nie je teda zrejmé, čo by týmito usvedčujúcimi výpoveďami mali spoluobžalovaní na druhej strane získať. Preto aj túto námietku je možné hodnotiť ako neopodstatnenú.“

18. Ústavný súd sa ďalej stotožňuje s argumentáciou krajského súdu prezentovanou v napadnutom uznesení, podľa ktorej si sťažovateľ vo svojich podaniach vyberá z celého súboru doteraz zistených rozhodujúcich skutkových okolností len tie, ktoré sú na jeho prospech. Súd rozhodujúci o väzbe je však povinný posúdiť všetky relevantné okolnosti veci, teda tak dôkazy, ktoré svedčia v prospech obžalovaného, ako aj dôkazy, ktoré sú obžalovanému v neprospech. Pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania, ústavný súd vo svetle názorov obsiahnutých v napadnutom uznesení poukazuje na skutočnosť, že dôvodnosť trestného stíhania popri svedeckých výpovediach potvrdzuje aj existencia viacerých znaleckých posudkov (pozitívne toxikologické vyšetrenia), vecne súvisiace výpovede znalcov na hlavnom pojednávaní, nález drog vo vozidle objektivizovaný procesnou formou zápisnice o prehliadke vozidla a ďalšie listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou spisu.

19. Pokiaľ ide o nevykonanie výsluchu svedkov, ktorých navrhla obhajoba, ústavný súd podotýka, že všeobecný súd nie je povinný vypočuť každého svedka, o ktorého výsluch požiadal obžalovaný, ak pre odmietnutie výsluchu svedka uvedie dôvody. Súd nie je povinný vyhovieť každému dôkaznému návrhu procesnej strany. Vykonanie a vyhodnotenie dôkazov odlišne od predstáv obvineného teda nepredstavuje porušenie platnej právnej regulácie. Bolo výlučne na zvážení okresného súdu a krajského súdu, vykonanie ktorého z dôkazov malo pre rozhodnutie vo väzobnej veci podstatný význam a vykonanie ktorého, naopak, nebolo právne významné. Pre rozhodnutie totiž nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. Ústavný súd je teda so zreteľom na uvedené toho názoru, že všeobecné súdy odmietnutím výsluchu obhajobou navrhovaných svedkov nepostupovali v rozpore so zákonom, keď svoj postup odôvodnili hodnotením, podľa ktorého obsah doteraz nazhromaždených dôkazov umožňuje vyvodiť záver o dôvodnosti trestného stíhania.

20. Ústavný súd vo svetle doteraz prezentovaných úvah k základnej materiálnej podmienke väzby konštatuje, že nezistil, aby bolo dosiaľ vykonaným dokazovaním rozptýlené dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu osobou sťažovateľa.

III.2. K sťažostnej námietke dôvodnosti väzby:

21. Dôvodnosť väzby založil krajský súd na tom, že sťažovateľ sa mal dopustiť trestnej činnosti v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia pre zločin (teda pre úmyselný trestný čin) s hrozbou výkonu trestu odňatia slobody. Uvedená úvaha je pri rešpektovaní prezumpcie neviny relevantná. Nemožno krajskému súdu vytknúť, že túto skutočnosť spojil s obavou z možného ďalšieho páchania trestnej činnosti, čím je založený dôvod preventívnej väzby.

22. Ústavný súd na tomto mieste podotýka, že sťažovateľ sa, aj napriek tomu, že dôvody jeho väzobného stíhania boli už viackrát podrobené testu ústavnosti, opätovne domáha skutkového prehodnotenia vo veci vykonaných dôkazov s cieľom dosiahnuť ich zhodnotenie v jeho prospech, ignorujúc postavenie ústavného súdu, ktorý je ochrancom ústavnosti, a nie zákonnosti a už vôbec nie je súdom skutkovým, ktorý môže ako tretia inštancia vyhodnocovať dôkazy a meniť ich posúdenie v jeho prospech.

III.3. K sťažostnej námietke nezákonnosti vedeného trestného stíhania:

23. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia nevzhladol ústavnú neudržateľnosť, ani pokiaľ ide o sťažostnú námietku nezákonnosti vedeného trestného stíhania. Na tomto mieste sa ústavný súd opätovne stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, podľa ktorej v tomto štádiu trestného konania je predčasné skúmať zákonnosť jednotlivých dôkazov namietaných obhajobou, pretože toto bude predmetom rozhodovania vo veci samej, v samom závere súdneho konania, v rámci hodnotenia dôkazov.

24. Ústavný súd úhrnom k všetkým okruhom sťažostných námietok opätovne poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, či sa rozhodnutie o väzbe odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, či o väzbe rozhodoval súd, či obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Úlohou ústavného súdu je teda sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (m. m. napr. IV. ÚS 355/2021, IV. ÚS 393/2021).

25. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že krajský súd sa adekvátne a preskúmateľným spôsobom vysporiadal s právne relevantnými argumentmi, ktoré súviseli s rozhodovaním o väzbe sťažovateľa. Odôvodnenie rozhodnutia je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia jasne odôvodnil existenciu dôvodov väzby, ako aj potrebu ďalšieho trvania väzby. Z jeho rozhodnutia vyplýva, že konal v medziach svojej právomoci v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke.

26. V nadväznosti na svoju ustálenú rozhodovaciu prax je ústavný súd názoru, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom zaoberal skutkovými a právnymi otázkami podstatnými pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa a, hodnotiac svoje zistenia, dospel k dôvodnému záveru, že sťažovateľa nemožno prepustiť z väzby na slobodu. Preto ústavný súd nemá žiadny dôvod na to, aby zasahoval do záverov krajského súdu vyslovených v napadnutom uznesení.

27. Ústavný súd so zreteľom na uvedené pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že sťažovateľom napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa uvedených v záhlaví tejto ústavnej sťažnosti, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný odmietol v jej celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu